

пълномощникъ отъ Щата Пенсилванія, той се считаше вече издълженъ отъ своя страна и свършено са отдалечи отъ работитѣ на осемдесетъ и третя година отъ живота си. « Сега са надѣвамъ да се възползувамъ отъ отколѣ желаний покой, презъ малко дни, които ми оставатъ » писалъ той приятелю си Херцогу Руш-фоколду. Но този покой, не бѣ ни дълъгъ ни приятенъ: каменната болестъ, която го мжчаше отъ 1783 година порасте и му причиняваше неподнасяни страдания. Тя го караше, въ послѣдната година на живота му, да не става комахай никакъ отъ постелката си и често да употребява опиумъ (афюнъ) за успокояване на болката. При това тѣзи болка не можаше да смути ясността на негова характеръ, да разслаби доброто расположение на духа му и да унищожи неговата веселостъ. « При свършено владане на всичкия свой умъ », говореше докторъ Джонесъ лѣкаръ на Франклина, « и като оставямъ на страна останалото въ него расположение да прави добро, той запази привычката да се шегува и да приказва анегдоти, които омайвахъ всички слушатели ».

Като надвиваше страданията Франклинъ въ сжщото време са възвишаваше до най прекрасни мисли. Той говореше съ твърда увѣренность, че всичкитѣ скърби въ този животъ сж слаби убождения отъ игла въ сравнене съ честитината на бждщия животъ. Той са утѣшаваше дѣто ще влѣзе скоро въ вѣчното жилище на блаженството и съ ентузиазмъ говореше за честитината да види Отца на живитѣ, сжщността на когото е непонятна за